

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Přijďte se podívat (*Anna Hejlová*)
- ✓ Rozhovor s Janem Zátorským (*líh*)
- ✓ Velmi subjektivní pohled (*Marta Študentová*)
- ✓ Kde je moje místo? (*dh*)
- ✓ Kalendář na prázdniny

Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce

(Mt 6, 21)

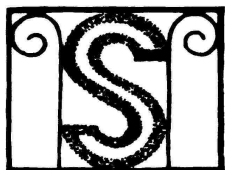
Tento výrok Pána Ježíše z Kázání na hoře se stal logem již 33. evangelického Kirchentagu, který se letos konal v saské metropoli, v Drážďanech. Co je vlastně Kirchentag? Možná to nejlépe vysvětlím příkladem. Poslední víkend v květnu jsem byl na bohoslužbách na severu Německa ve městě Lohna. Po bohoslužbách jsme u kafe povídali s paní farářovou. „Jedete na Kirchentag?“ ptal jsem se jí. „Celý sbor nejede, je to moc daleko, ale pojedou tři rodiny auty“, odpověděla. A dále vysvětlila: „Víte, chci dopřát dětem ze sboru, aby zažily, že nejsou ve své víře tak osamocené.“ A opravdu tento zážitek získá každý

účastník. Kirchentag je setkání křesťanů z celé Evropy – předně ze zemí, kde zakotvila reformace.

Na letošním Kirchentagu bylo 120 000 přihlášených a myslím, že díky pěknému počasí přijelo do Drážďan ještě více lidí. Zahajovací bohoslužby se konaly venku na břehu Labe a odhaduji, že účastníků bylo na půl milionu. Každý měl zelenou šálu s logem „...tam bude i tvé srdce“. Kázal zemský biskup Jochen Bohl, shromáždění pozdravil spolkový prezident Christian Wulff a samozřejmě nejvyšší představitelé Saska. Takže na Kirchentagu si dávají dostaveníčko evangelíci z celé Evropy a účastníci, zvláště Ti, kteří přicházejí z malých sborů, silně prožívají, že nejsou sami, že církev tu ještě je a že má vážnost a respekt i u představitelů státu.

(pokračování uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 15. 6. 2011

(zkráceno)

Úkoly trvající:

Webové stránky. Kryštof Sýkora se minulý týden ujal administrátorství, vyčistil stránky a vytvořil účet pro kroniku a další aktivity. Vložil tam již i video z nedělního vystoupení Našich pěvců v Libčicích. Od bratra Féra obdržel 1. díl rukověti pro vytváření webových stránek. Až bude tento manuál kompletní, rozešle ho zájemcům.

Označení na domě. Martin Volný vyhotovil formy písmen a formu na reliéf. Celý štít by měl být z epoxidu, povrchově upraveného do vzhledu kamene.

Duchovenská činnost:

Všechny ohlášené křty byly vykonány. - Bazar byl opět úspěšný, staršovstvo děkuje sestřím Kohoutové a Boškové i dalším organizátorkám akce. - Synod: bylo to první zasedání nového synodu. Předsedou byl zvolen farář Jiří Gruber z Brna. Prostředí Emauzského kláštera bylo velmi vhodné a duchovní. Překvapivě nebyl zvolen studentský farář. Dle referujícího D. Hellera synod rozhodoval velmi moudře. - Noc kostelů: proti minulým ročníkům posun v tom, že se o akci předem celostátně informovalo. Hra mládeže s úvodním slovem i zakončením br. Z. Susy byla výborná. Celková účast byla cca 60 lidí. Spolu s H. Volnou a A. Hudcovou se Z. Susa zúčastnil zakončení v Arcibiskupském paláci, které mělo být zároveň příležitostí ke sdílení zkušeností z jiných sborů a farností. Promítaly se fotografie z jednotlivých míst. - Kirchentag: letos byl 33. ročník, konal se v Drážďanech a přihlášeno bylo 120 tisíc lidí. Je to akce třídní, v úvodu oficiálně pozdravená představiteli státu i města. Nabídka programu je obrovská (program měl 640 stran!) – diskuse, koncerty, různé sekce. Organizačně perfektně zvládnuto. Na úvodních bohoslužbách bylo půl milionu lidí po obou březích Labe, přenášeno na velká plátna. *(Více uvnitř čísla v článku Petra Hudce.)* - Setkání s Janem Fišerem ml. se účastnilo asi 25 lidí. - Mimořádný konvent se konal 9. 6. v Libni, byl svolán kvůli rozhodnutí o koupi farářského bytu v Berouně. Senior Mazur měl vše dobře připraveno včetně prezentace přehledu financí a po velmi obsáhlé diskusi o všech aspektech problému přítomní konventuálové výraznou většinou hlasů odsouhlasili koupi vytipovaného bytu. -

Naši pěvci: vystoupení u sv.Víta 11.6. a v Libčicích 12.6. – obzvláště zde se koncert velmi vydařil.

Co bude: První akcí je zájezd do Rakouska, je to už kompletně připraveno a zorganizováno, jede 64 lidí. Další akcí je letní tábor dětí v Rovečném. Děti je přihlášeno asi 25, mládež pojede v počtu asi 8. Mládež letos na vodu nejede, ale připravuje si pochod po Valašsku. - 16. července v 11 hodin budou mít u Klimenta svatbu Bára Prudká a Václav Bártík. - V září nastoupí v našem sboru na roční vikariát Petr Tomášek.

Středisko Diakonie Stodůlky

Informace o Bienále: jako mediální tvář byl získán herec Martin Myšička, který hraje v Dejvickém divadle a bydlí ve Stodůlkách..

Ses. far. Hudcová byla na školské radě ve Stodůlkách velmi příjemně překvapená tím, že loni škola skončila s přebytkem 19.000 Kč. Stále něco vylepšují a rekonstruují, spolupráce se střediskem DČCE je také velmi dobrá.

Finanční zpráva.

Sbírka darů na Jeronymovu jednotu: vybráno přibližně 41.000 Kč, odesláno 45.000 Kč (jako vloni).

Hospodářské záležitosti.

Stavba: vybrána firma Pavel Beneš, rozpočet cca 500.000 Kč), práce započaly pod dozorem H. Härtela a br. Puymana. - Nátěr oken v sále je dokončen, ještě má být do oken vpraveno těsnění.

Z došlé pošty.

Přišel dopis z Parlamentu ČR od paní V. Parkanové ohledně vyznamenání ses. Duškové. Věcí se zabývá podvýbor pro tyto záležitosti.- K 85. narozeninám známého evangelického malíře Miroslava Rady se bude konat výstava jeho děl. Vernisáž bude 29. 6. v 18:30 v galerii Lapidarium, Rámová ul. 6, Praha 1 - Staré Město.

Zastupování Hudcových o prázdninách

2. 7. - 9. 7. Rakousko, Niederthai – společný pobyt se členy sboru:

Zastupuje Josef Bartošek, tel. 604 914 582, e-mail josef.bartosek@seznam.cz

18. 7. - 29. 7. dovolená

18. - 22. 7. zastupuje Pavel Pokorný, Praha 6 – Střešovice, 731 314 689, e-mail pavel.pokorny@evangnet.cz

23. - 29. 7. zastupuje Lenka Ridzonová, mobil: 605 081 279, e-mail lenka.ridzonova@email.cz

30. 7. – 5. 8. pobyt s dětmi v Rovečném (A. Hudcová s mládeží)

16. 8. – 31. 8. dovolená

Zastupuje Josef Bartošek, tel. 604 914 582, e-mail: josef.bartosek@seznam.cz

Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce

(Mt 6, 21)

Kirchentag je také příležitost k setkání. Je to sice neuvěřitelné, ale i v takovém množství se potkáte s mnoha známými a poznáte nové lidi. Setkali jsme se s lidmi z Česka, které jsme už dávno neviděli. Potkali jsme se s manželským párem z Míšně, který byl s námi v lednu v Turecku. Potkal jsem se i s paní farářovou z Lohny. Potkali jsme se při přecházení ulice. Měla sebou tři děti, byla usměvavá a mávala na mě. Nepotkali jsme se jen s jednou přítelkyní z Drážďan. Každý den totiž hrála na jiném místě v různých dechových orchestrech. Chtěli jsme ji pozdravit po jedné zkoušce orchestru. Jenomže když jsme přišli na stadion, kde orchestr zkoušel, zjistili jsme, že tam troubí 5 000 lidí. Nebyla šance se potkat. Nevadí, setkáme se jindy.

Překvapilo nás, že mezi účastníky Kirchentagu bylo velké množství různých handicapovaných lidí a na každém rohu visela nabídka, že jsou k dispozici dobrovolní asistenti, kteří se o ně postarají po celou dobu Kirchentagu.

Kirchentag také nabízí velmi pestrý a bohatý program. Bohoslužby, koncerty, diskuze na různá témata, biblickou práci atd. Program Kirchentagu je kniha o 640 stranách. Na nejlepší koncerty do Frauenkirche a Kreuzkirche se člověk nedostal, ale všechny programy (nepřeberné množství) byly na velmi vysoké úrovni.

V neděli 5. 6. byl 33. evangelický Kirchentag zakončen společnými bohoslužbami opět na břehu Labe. A od této chvíle se začal připravovat další Kirchentag, který bude za dva roky v Hamburku. Pokud budete poblíž, zastavte se, stojí to za to.

Petr Hudec

Kirchentag v Drážďanech, foto Abigail Hudcová

Přijďte se k nám podívat ...

Průběh letošní již čtvrté Ekumenické bohoslužby za krajinu na Sedleckých skalách lze shrnout do několika málo řádek: Bohoslužbu vedl Jiří Kusý, kněz římskokatolické farnosti v Praze - Nuslích. Místo kazatele Josefa Cepla, který byl uveden na pozvánkách, kázal Milan Horák, kněz Obce křesťanů v Praze Na Špejchaře a také zástupce pořádající Ekologické sekce České křesťanské akademie. Konečně Jiřího Nečase, který se pro nemoc nemohl zúčastnit, zastoupila Dana Rotkovská, farářka českobratrského evangelického sboru v Libčicích.

Společný zpěv doprovodil Slávek Klecandr, zpěvák a kytarista, také autor řady textů a kapelník skupiny Oboroh. Po bohoslužbě jsme vyslechli v jeho podání několik žalmů.

Hostem následné besedy pak byl ing. Vladimír Buřt, místostarosta obce Horní Jiřetín, laureát Ceny Josefa Vavrouška za rok 2009 za vytrvalou obhajobu udržitelného rozvoje obcí proti soukromým zájmům těžebních firem, za aktivní upozorňování na chyby v horním zákoně a za snahu zabránit likvidaci obce v důsledku prolomení těžebních limitů.

Za touto zprávou je řada zkušeností a dojmů, o některé z nich se tu chci podělit. Především to je vděčnost, že se shromáždění mohlo konat. Poděkování patří manželům Fetrovým ze Suchdola, kteří nás opět přijali jako hosty na své zahradě, tzv. „poli nad Vltavou“, dále všem kazatelům, pořadatelům a dalším, kteří nějakým způsobem přispěli k přípravě a průběhu bohoslužby i besedy.

Jedním z pořadatelů bohoslužby je Ekologická sekce České křesťanské akademie, na jejíž činnosti se podílejí lidé různých křesťanských vyznání. Její akce jsou vždy nesené v ekumenickém duchu. Kněze Jiřího Kusého jsme poznali až několik týdnů před bohoslužbou díky pozvání našich přátel. Jeho účast je pěkným příkladem ekumeny zdola, která vychází ze setkávání v kostelích všech církví při nejrůznějších příležitostech (křtech nebo svatbách) a kdy se o nějaké ekumeně příliš nepřemýšlí, ale zato se přímo žije.

Také letos dorazila na bohoslužbu skupina poutníků, kteří svou pouť začali od kostela Stěti sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech, který pro ně již od rána otevřela paní Snížková. Šli opět v doprovodu chaberských Sův, klubu Mladých ochránců přírody, kteří této trase přizpůsobili svou klubovou výpravu. Symbolicky tak byly spojeny oba břehy Vltavy.

Nejsilnější dojem z letošní bohoslužby je spojen s vystoupením pana Vladimíra Buřta z Horního Jiřetína. Hovořil s přehledem o situaci lidí na Litvínovsku, o nebezpečí sesunu svahů Krušných hor do děr hnědouhelných dolů, také o jiných neuvěřitelných černých děrách, v nichž mizejí prostředky určené na rekultivaci vydrancované krajiny. Také o stromech, které v tom kraji rostou a tak těžko se kácí. O lidech, kteří se již se zkázou svého kraje smířili, i o těch, kteří nadále usilují o zachování svých domovů a obcí. Program skončil, sbalili jsme stany a naložili lavice, ale v rozhovoru se pokračovalo dál, stále bylo na co se ptát i cestou ze zahrady a ještě chvíli u Benešů v obýváku. Je dobré si uvědomit, jak dobře se vlastně máme, když jen porovnáme okolí svých domů s mosteckou uhelnou pánví. Když jsme se ptali, jak můžeme pomoci, odpověď byla jednoznačná: „Přijďte se k nám podívat.“ Tlumochím toto pozvání dál, na začátku prázdnin a dovolených. Udělejme si výlet na zámek Jezeří a dopřejme si z jeho teras pohled na těžní jámy. Jeďme se tam podívat. Třeba nás při tom napadne, co se s tím dá dělat.

Anna Hejlová

aneb čtení na prázdniny

ROZHOVOR S JANEM ZÁTORSKÝM

Skoro každou neděli sedává při bohoslužbách na svém místě. Mluví spisovně; i po čtvrtstoletí, co bydlí v Praze, poznáte, že pochází z Moravy. Vlastně moc toho nenamluví, zato za něj mluví jeho fotografie, s nimiž se setkáváme na stránkách novin a časopisů i na výstavách. Jan Zátorský.

Honzo, jednou ses sám charakterizoval větou "valašský evangelík, konzervativní". Jak je to s těmi tvými kořeny a geny?

Valašský evangelík jsem rodově z obou stran snad až do předtoleranční doby. Všichni předkové žili na Bystřičce, Velké Lhotě a v blízkém okolí. A konzervativní? Pokud je jedním ze znaků snaha o dodržování pevného řádu a tradice, tak asi ano. Když ale sebe porovnávám s konzervativismem předků, tak vlastně vypadám jako liberál. Třeba můj dědeček z otcovy strany dostal od hrubolhoteckého faráře Jana Karafiáta zlatku za to, že jako předškolní dítě uměl všechny žalmy nazpaměť. Sám bych teď dal dohromady snad jen pár základních a s jistotou jenom 1., 23. a část 103. a jenom v králické verzi. Ve skutečnosti jsem ale po prapředcích s velkou pravděpodobností polský katolík, což by mně, abych pravdu řekl, také nevadilo ..

Jsi člověk málem devatera řemesel. Pracoval jsi jako inženýr specializovaný na optoelektroniku, náměstek policejního prezidenta, organizační ředitel Českomoravského fotbalového svazu, nakonec pak jako fotograf časopisů Týden a Instinkt a deníku Lidové noviny. Tvé fotografie sklízí jednu cenu za druhou. Na mě děláš dojem jako člověk, který v životě nic neláme přes koleno, nikam se nedere, ale přesto dostává různé profesní nabídky. A ty přijímá se zvědavostí jako zajímavé výzvy. A o tobě se říká, že ti jde všechno, na co sáhneš....

To je asi trest za to, že nemám rád náhlé změny :). Moje generace se ale narodila do velmi turbulentní doby a byla přinucena, nebo chtěla dělat věci, které jsou v zavedených demokraciích takřka nemyslitelné. A s tím, že bych se nedral,

by se dalo také polemizovat. Bez jisté míry dravosti nemůžete některá povolání delší dobu dělat. Jde spíš o to vycítit správnou míru. Opravdu si ale myslím, že “tlačení na pilu” se solidního výsledku dosáhnout nedá.

A co se fotografických cen týká... co nadělám, jsem soutěživý typ. Ale vážně. Zpětně si uvědomuju, jak důležité je mít “natrénováno”. Mít co nejširší a také pokud možno co nejdůkladnější všeobecné vzdělání. Sám bych se nepřinutil, ale měl jsem štěstí na drsné trenéry. Třeba moje angličtinářka a zároveň správcová školní knihovny na gymnasiu mě přinutila přečíst tři knížky týdně. Ne podle toho, co bych sám chtěl, ale podle jejího výběru a v pátek o velké přestávce mě z nich zkoušela.

Slyšela jsem od tebe, že se v životě řídíš spíš než rozumem svými pocity, že najednou víš: toto je to pravé / ten pravý / ta pravá. Myslím si, že by naše čtenáře zajímalo, jak to bylo s tebou a tvou ženou Lenkou.....

Je pravda, že všechna důležitá životní rozhodnutí jsem udělal velmi rychle. Prostě o něčem přemýšlíte a najednou cítíte “to je ono!”, aniž byste to měli nějak zevrubně rozumově podložené. Myslím, že to každý ze svého života zná, jenom tu metodu rozhodování třeba neuplatňuje tak často.

A když se ptáš na Lenku... to jsme asi měli takové “osvícení” v jeden okamžik oba ... Brali jsme se po desetidenní známosti. Dodnes nechápu, jak klidně, vstřícně a samozřejmě to naši rodiče na obou stranách přijali.

Já vím, že o tom sami od sebe nemluvíte, ale můžu prozradit trochu víc? Zvědavě jsem se vyptávala, jak to celé bylo. Mně na tom vašem příběhu fascinuje ta spontánnost: V sobotu vidí Honza Lenku ve frontě v menze, ale neosloví ji. V neděli se rozhodne, že tu dívku musí najít. Ví, že bydlí na koleji, ale neví, na kterém pokoji. Bere to od nejvyššího, sedmého patra směrem dolů. Ťuká na každý pokoj a předstírá omyl. Až skoro v přízemí otevře dveře ta dívka z menzy. A už ve čtvrtek nato jedou oba do svých domovů říct rodičům, že se budou brát....

Vaše manželství trvá už přes třicet let, máte dva dospělé syny. Ten starší, Honzík, reportér MF Dnes, kráčí ve tvých stopách. (Kvůli němu sis změnil původní příjmení s čárkami na krásné lašské Zatorsky, aby si vás, dva stejnojmenné fotografy, lidé nepletli?). Hodně oba cestujete po světě. Dostali jste se někdy do situace, že vám bylo úzko?

Vždy na otázku, které země jsem navštívil, v nadsázce odpovídám, že všechny kromě Čadu. I v těch nejexotičtějších zemích zjistíte, že to tam funguje stejně jako u nás nebo ještě lépe. Že míra nebezpečí není vůbec vysoká, pokud se chováte rozumně, jíte jídla, jejichž přípravu na vlastní oči vidíte, pijete balenou vodu a neděláte bíleho machra.

Co se úzkosti týká, třeba naše první společná cesta s Honzou byla čirá rodičovská nerozváženost. Na jednom ostrovu jihozápadně od Sumatry jsme si vzájemně zachránili život. Dodnes z toho mám noční děsy a výčitky svědomí.

Dnes už častěji se ženou trneme z domova. Třeba když byl teď Honza v Egyptě nebo Libyi. Víím, že to tam není zdaleka tak nebezpečné, jak to v televizi vypadá, ale naslepo vypálený minometný granát... to není nebezpečí, ale pravděpodobnost a statistika.

Co tě čeká v nejbližší budoucnosti?

Doufám, že nic převratného.

Příprava kuřecích řízků v Indii, Jan Zatorský

Velmi subjektivní, emotivní a žádným sociologickým výzkumem nepodložený pohled

Před deseti lety jsem se rozhodla udělat si průvodcovské zkoušky na Prahu. Ale co je Praha bez židů? Proto jsem si ještě udělala licenci pro Židovské muzeum v Praze. A tím to asi začalo. Po získání licence jsem zjistila, že skoro nic nevím.

Začala jsem navštěvovat programy pořádané vzdělávacím centrem ŽM, vzdělávací pořady pro pracovníky židovských obcí organizované Nadačním fondem obětí holocaustu (díky nakladatelství Susa) a samozřejmě další vzdělávání pořádané Pražskou informační službou.

Nebudu tu psát to, co si může každý najít na internetu – jaká společenství v Praze fungují. Chci se s vámi podělit o své osobní pocity.

Víme, že za druhé světové války zahynula valná většina českých Židů. Mnozí z nich až do norimberských zákonů ani nevěděli, že jsou Židé (pro pořádek - žid je ten, kdo se narodí židovské matce). O to to pro ně bylo horší. Ti, co přežili a vrátili se domů sami na pokraji fyzických a psychických sil, často nenašli nikoho z rodiny, ani z přátel. Rodinný majetek mnohdy objevili v domácnostech svých sousedů, kteří je nijak srdečně nevíтали. Mnozí proto raději emigrovali, mnozí hledali jistoty jinde – třeba v KSČ.

Není to přeci tak dávno. My jsme při povodni přišli o rodinná alba, ale jim se přetrhla celá tradice. Vzpomeňme si, co vše nám vyprávěli naši rodiče a prarodiče, jak i v dospělém věku jsme s nimi často diskutovali souhlasně i nesouhlasně. Tady nebylo nic. Není divu, že valná většina se snažila vytěsnit hrůzné zážitky a začít nové životy. Ale právě to vytěsnění přinášelo neporozumění mezi rodiči a dětmi. Děti nerozuměly chování rodičů a často to v nich vyvolávalo pocit viny. Říká se tomu syndrom druhé generace.

V poslední době vypukl boom ve vydávání svědectví přeživších, filmy, besedy, knihy... ano, jejich řady rychle řídnu. Chvála Pánu za to, že žijeme v době, která to umožňuje. Ale ani o tom psát nechci.

Na řadu přichází generace třetí.

Víte, jak je těžké žít správný židovský život, když jste v tradici nevyrostli? Setkávám se s nádhernými mladými židovskými rodinami, které s obrovským nadšením, odvahou, pracovitostí a zodpovědností ke generaci svých malých dětí prostě, srdcem i myslí, studují Tóru, obnovují své tradiční instituce, třeba Chevra kadiša – pohřební bratrstvo, které se jednak stará o umírající, jejich příbuzné, o rituální očistu a pohřeb, ale i o lidi v nouzi - a hlavně se snaží žít podle micvot, příkazů. Nebojí se klást si otázky. Např. občas navštěvuji diskusní večery v Maislovce (na židovské radnici). Jako hosta třeba pozvali potomka palestinských vyhnanců násilně vyhnaných z nyní izraelského území.

Není to vůbec snadné, ale oni se snaží stavět k životu čelem. A žít v souladu se svým náboženským přesvědčením. A umějí se při tom nádherně radovat!

Jsem šťastná, že při provádění objekty Židovského muzea v Praze mohu říct, že máme muzeum, ale důležité je, že vedle nás, ale i s námi žije krásná rozvíjející se židovská obec.

Marta Študentová

Kde je moje místo?

Při mořském přílivu se stává, že moře vynáší na pobřeží všelijaké tvory a věci. Někdy to jsou živí krabi a medúzy, jindy láhve a kelímky z umělé hmoty, které házejí do moře bezohlední lidé. Nejčastěji však moře vyplavuje drobné mušličky. Při přílivu jich bývají po písku rozsety tisíce. Některé dvojice lastur jsou ještě spojeny dohromady a mezi nimi je schováno živé zvířátko, připomínající trochu slimáčka. Většina skořepin je však už prázdná.

Mezi mušličkami a lasturkami bývají některé neobyčejně krásné. Jsou zbarveny bíle, modře, růžově, fialově a žlutě, některé jsou navíc půvabně proužkované. A mnoho jich má na sobě nádherné vroubkování, takže se zdá, že byly vyrobeny tím nejdovednějším řemeslníkem či umělcem.

Kteréhosi dne vyneslo moře na pevninu maličkou mušli. Nebyla ničím nápadná, ba naopak byste si jí asi vůbec nevšimli. Byla celá hnědá a mezi ostatními se docela ztrácela. Den co den přicházeli na pobřeží dospělí nebo děti a volali s údivem: „Podívejte se na tu krásu!“ A vybírali si z pláže nejkrásnější mušličky. Jen hnědou mušličku nikdo neobdivoval a nezvedl. Jak by byla ráda, kdyby si i jí povšimlo některé dítě a přivezlo si ji od moře na památku domů!

Přece se však dočkala. Na pláži se objevil muž, který měl zvláštní zaměstnání: ze sádry a mušliček vytvářel nádherně zdobené slepence –

hrady a lodě, které prodával rekreantům. Tentokrát se však rozhodl vytvořit mozaiku. Co je to mozaika? Mozaika je takový zvláštní obraz, který není namalován ani tužkou ani barvami, ale je slepen z kousků skla nebo kamínek. „Bude to obrovská pohádková ryba s rozevlátými ploutvemi, jak proplouvá třpytivými skalisky a vodními rostlinami,“ umínil si muž. „Na to si musím vybrat ty nejkrásnější kousky.“ A tak začal sbírat na písčíně vhodné mušle a lastury. Měl jich už plný plátěný sáček, ale pořád mu ještě něco scházelo. Potřeboval něco, co by mu posloužilo jako rybí oko. Až konečně uviděl hnědou mušličku. „To je ono!“ zaradoval se a zvedl ji z písku.

Za nějakou dobu mohli lidé, kteří šli kolem umělcova stánku, obdivovat krásný obraz, který ležel na pultu: Mezi vodními travinami se proplétala ryba. Její tělo bylo pokryto šupinami z mušliček nejjemnějších odstínů. Nejnápadnější však bylo tmavé oko, vsazené do rybí hlavy. A to byla právě hnědá mušlička. Dočkala se. Štěstí, že zůstala na pláži do chvíle, kdy ji výtvarník potřeboval!

Jako sklíčka na mozaice
různí lidé tady jsou.

I ten střípek nepatrný
může v ní být okrasou.

A co o tom říká bible? – „Mnozí první budou poslední, a poslední první.“ (Mt 19, 30)

dh

Kalendář na červenec a srpen 2011

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	3. 7. s VP 10. 7. 17. 7. 24. 7. 31. 7. 7. 8. s VP 14. 8. 21. 8. 28. 8. 4. 9. s VP	J. Bartošek P. Hudec A. Hudcová M. Prudký P. Hudec P. Hudec A. Hudcová G. Reininghaus Z. Susa P. Hudec
Biblická hodina	Po prázdninách	
Děti	Nedělní škola: po prázdninách Náboženství: po prázdninách Pobyt v Rovečném 30. 7. – 5. 8.	
Mládež a dorost	8.-13. 8. pobyt na Valašsku další prázdninové akce ve fázi příprav	
X-cátníci	Po prázdninách (15. 9.)	
Sbor Naši pěvci	st 20. 7. v 18:30 - prázdninové zpívání	
Křesťanská služba	Po prázdninách (4. 9. po bohoslužbách)	
Klub poznávání	Po prázdninách	
Hodina pohybu pro seniory	Ukončena, zahájí činnost po dohodě se zájemci po prázdninách	
Debatní klub seniorů	Po prázdninách	
Setkání s hostem	Po prázdninách (22. 9.: manželé Schmidtovi z Konga)	
Staršovstvo	Po prázdninách	
Konfirmandi	Pokračování v září	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800